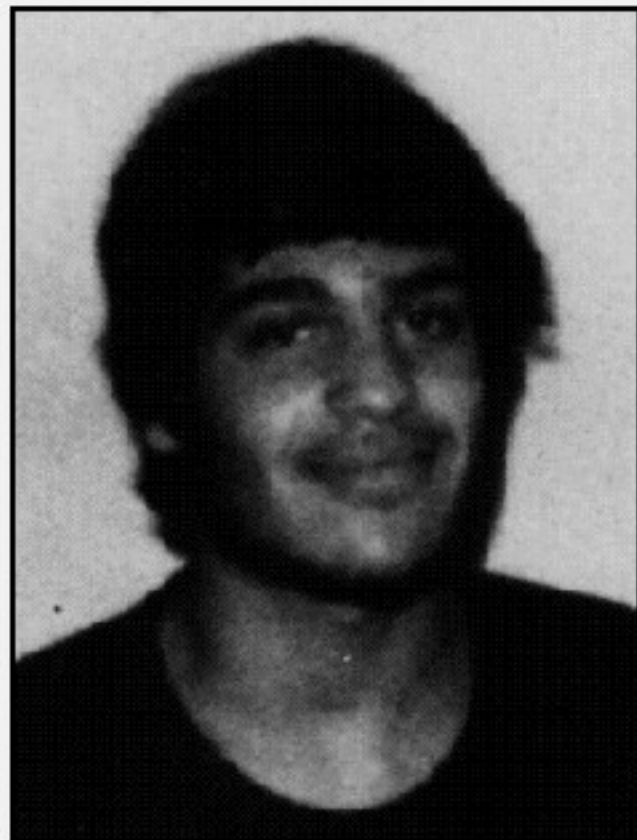

אזכרו של כהנ' יעקב ז"ל

כהנ' יעקב

ז"ל

דפיס מיומן מסמך כתי יעקב ז"ל

י ו מ נ מ ס ע

יום ראשון, ה-20/7 בערב; יום שני, ה-21/7

מה שמענין הוא, שבנאדם אף פעם לא יודע מה מרגישים ערב הנסיעה הראשונה לחו"ל, ובאמת לא ידעתי מה אני צריך להרגיש. בשביל זה הופיעה יעל אצלי, בסביבות השעה 7.00 בערב. היא כסובן תפסה אותי באמצע הגילוח (דבר נדיר ביותר אצלי). כל נסיונות לחיג למספר: 0049531375337, דהיינו, לגמור סבנרסניה, לא הועילו, וגם יעל לא הביאה מזל. מזל. טוב שלא הצלחתי, כמו שהתברר אח"כ. בתוך האנדרלמוסיה של מזוודות, תיקים וחפצים (כולל מזון לגדוד, שנכנעים לאמא ולוקחים אותו), קשה למצוא אותי, ועוד באה יעל עם מכתביה המוזרים ל-Roderich שלה (שאח"כ התברר שהיה חרמן לא נורמלי) ל-Gabi (הפעם זה מרחל), ועוד מכתב בלתי מוזהה, שעבר מיד לנו"ה ומוסי. רק שיעזבו אותי. יעל הסתלקה בשמונה, כי היא הרגישה די מיותרת, או שהיא פחדה ללכת גם כן לאיבוד איפהשהו בכוח שלי (שלא היה בו שום מקום בטוח לדריכה);

דפי' מ'יומן מס' 12 כתי' יעקב ז"ל

נשארתי מיותרם עם הבלגן המיותרם שלי. איכשהו הספקתי לחסוף ארוחת ערב ואפילו לראות בועות. גמרתי מוקדם לארוז (בערך ב-12.15), אלא שאז התברר, שאלוהים לא ברא מפתח למזוודה (שהואילה בטובה להסגר סוף-סוף), או שהוא ברא אותו באחד מימי הבריאה הראשונים, והוא כבר הספיק להתאבד. עיף אך מאושר, שכבתי לישון בלי המפתח, בערך לקראת השעה 1.00, תוך מחשבה מתוקה על השעתיים ורבע שנפלו בחלקי לשינה. כמובן, השעון המעורר שלי לא צלצל ב-3.15, אבל אבא, למרבה המזל, הספיק להתעורר בעזרת שעונו שלו; לא הבנתי מה רוצים ממני. מה פתאום לקום ב-3.15, איזה שיגעון קפץ על כולם? איזה פגישה ב-4.00? איזה בניני אומה? אבל חוט המודעות הדק שלי לא אכזב, והתנערתי מהמיטה. עם קצת מזל, הגעתי עם כל הציוד (ועם המכונת של אבא) "לפגישה" בזמן. כולם היו נעורים לסדי, כולל ההורים המדוכאים (שעד היום לא תפסתי מדוע אינב שטחים להיפטר מהילדים שלהם). בחשכה המתבהרת ניתן כבר היה לזהות את רותי, שהכינה הכל לקראת הניפוט שבדרך. גם רז לא אחר בהרבה לבוא; העמסנו את המזוודות, ותוך קבלת תכנית ביקורנו בגרמניה, התישבנו באוסובוס. רותי ישה בערך באמצע האוסובוס (אם אינני טועה, ליד מירי),

דפי' מ'ומן אסו ש' כתי יעקב ז"ל

... וואז

ואז אני, כמובן... מאהוריה. רותי ניפסה במקצועיות, אבל כרגיל, לי לא הלך. אז עברנו למקלות פלוחים (שהתגלה, שהם החסיף היעיל ביותר, כיוון שאין לו הרבה דורשים...).

...המשך החומר לפי סדר דברים נמצא בקלסר באגרת תלפז.

באסך הבא יופיע היום האחרון אסו...

דפ"ס איוואן אסעו *le* כהנ' יעקב ז"ל

יום חמישי, ה-31.7

נו, אז מה היום? יום חפשי במחנה. כמה נחמד. בערב יש גם מופע בו משתתפים נציגי כל הארצות בשירי עדות המזרח; "הפסטיבל הילדותי בסגנון עדות הילדים". שולה לא רוצה להשתתף. למה לא? הרי היא יודעת לשיר מצוין! אה, היא פשוט עסוקה עם... טוב, המספר שלו באמת כבר לא משנה, ורבה? לא, היא צרודה. ובעצם היא צודקת - הרי לא יראו אותה מרחוק ממילא. אז מי נשאר? רז. חס ושלום. איאס - לא תודה. אני. נו... ומי עוד? סאלס. הוא והשירה מסתדרים יחד ממש כמו שרז אוהב גרמנית. פאתינה. פאתינה כן תשיר; איזה נס. אבל צריכים גם שלקבוצה הישראלית שבוויליג' שלנו יהיה ייצוג עברי. אז אולי בכל זאת, שולה? טוב, רק הצעתי. נו, חברה פאתינה, את לא מתכוונת לקום באיזשהו שלב היום? - "תעשה לי טובה" כל מה שרק תגידי - "ותלך לאוהל הגדול של הדיסקו;

דפי' איואן אסעו le כתי יעקב ז"ל

מחכים לי שם לחזרה למופע של הערב". מה את אומרת. את בטח רוצה גם באה מיד". לפקודתך. אבל קודם כל צריך הבנאדם ללכת לאכול ארוחת בוקר. מה? היום תורנות של הוויליג' שלנו במטבח? מי אמר? לעזאזל. רצ' ועוד מישחי ומישהם מגישים את האוכל. טוב, אז אולי תתנו לי אוכל כמו בנאדם? אתם לא רוצים לתת לי בכלל? זה עוד יתנקם בכם. איאס עובר היום בבר. איזה כיף לו; אולי גם אני אתנדב לשם. לא? לא! אבל מריאן יקרה! לא בא לי להדיח כלים היום - תתחשבי. מה אכפת לי שאין מי שידית את הכלים; זה בכלל לא ענייני. אני רוצה לעבוד בבר - אני מוזג מעולה. אז אולי לפחות בהגשת אוכל? בהכנה? בתה והמיצים? נכנע. אבל קשה לי להדיח כלים; הגב שלי התחיל שוב לעשות צרות. מה את אומרת? לנגב כלים? עשינו עסק. נו, יש ברירה? וגם CHRISTINA - כולן מ-VECHTA. ו-JEAN NOEL הצרפתי על הניגוב; - "הנה, תראה איך אני עושה: כאן יש מפיות נייר

דפי' איוואן אסאן le כתי יעקב ז"ל

בגליל, כאן הכלים, נכון... - "טוב, הבנתי את הרעיון. ומה אתה תעשה?
תסתכל? נדמה לך. אז תראה כאן המגבות, כאן הסירים... אכלתי אותה.
דווקא לנגב היה הכי קשה, משום שכל מלאכת ההדחה הסתכמה בטבילת הכלים
במים חמים, ועל זה עבדו גם בירגיט וגם כריסטינה. DU BIST SEHR FAUL
BIRGIT; DU MACHST NICHTS! - "לא נכון, אני לא עצלנית! אני כן עושה
משהו!" נו נכון; את עומדת ליד הכיור ומסתכלת איך הכלים מבעבעים
בתוכו. עלי נופלת כל העבודה, ואף אחד לא עוזר לי. הגב שלי נשבר,
והצרפתי המטומטם הסתלק. בטח חזר למיטה. המחנה הולך ונגמר, ממש לנגד
העיניים, ולא מרגישים. נשאר רק היום ומחר! ביום שבת בבוקר כולם
מתפזרים. יופי. ואחר כך? לונדון, גרמניה. גרמניה! מי היה מאמין; עוד
שלושה ארבעה ימים נהיה בבראונשוויג, אצל כל האהבלים ההם. משונה
לחשוב, שהגעתי לטיול הזה רק בשביל לפגוש אותם שוב

כהני, יעקב

בן רבקה ואברהם, נולד ביום כ"ג בסיוון תשכ"ג
(15.6.1963) בירושלים. יעקב החל ללמוד בבית ספר
יסודי בקריית משה וסיים את חוק לימודיו בבית הספר
התיכון שליד האוניברסיטה העברית במגמת מזרחנות.
הוא היה תלמיד מצטיין בשטח הריאלי וההומני כאחד, אך
לא שמר את ידיעותיו רק לעצמו. הוא הושיט עזרה
לתלמידים נחלשים והכין את חבריו לבחינות הבגרות.
כמי שמתעניין בהיסטוריה של עם ישראל היה פעיל

במשלחות נוער שיצאו לחו"ל, אירח בביתו משלחת נוער מגרמניה והיה פעמיים בגרמניה ובאנגליה. בעת שהותו בגרמניה נדהם למראה תופעות הנאציזם של הורי התלמידים שבביתם התארח. לפני נסיעתו לגרמניה למד את השפה הגרמנית כך שיכול היה להבין את השיחות סביב השולחן ולזעום על הדיעות הגזעניות שהושמעו

בהן. ביקורו בגרמניה ותוצאות השואה גרמו לזעזוע עמוק בנפשו של העלם הצעיר שהבין שאין גרמניה אחרת. בשובו החל לחקור את נושא הנאציזם וכתב עבודת מחקר בנושא.

יעקב היה בעל נפש רגישה שאהב לצייר ולכתוב שירים, אך אהבתו הגדולה היו הטיולים ברחבי הארץ. הוא היה פטריוט שאהב את העם והמולדת. הוא חשב שזו חובה קדושה על כל אחד ואחד לשמור על הרכוש והנפש של האזרחים ולכן התנדב

לשורות "המשמר האזרחי" באיזור מגוריו.

במחצית חודש ינואר 1982 גויס יעקב לצה"ל. לאחר הטירונות ומעבר קורס רובאים הוצב ביחידת חיל-המודיעין. ביום כ"א בשבט תשמ"ב (14.2.1982), נפל יעקב בעת שירותו והובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. בן 19 שנים היה בנפלו. השאיר אחריו הורים, אח ואחות.